

tro, vil jeg ikke nægte, at Bestemmelserne i den provisoriske Lov dog gav et Spillerum eller Anledning til for Enkelte at drive en Trafik, som jeg, uden at indlade mig paa om det, der er lovligt, altid tillige er anstændigt og paaførende, dog ikke vil betænke mig paa; efter min Anskuelse, at kalde uanstændig. En saadan Trafik er navnlig skeet med Varer, som ingenlunde kunne siges, som Ministeren har bemærket, at være bestemte til Udsørsel, men ved hvilke man har grebet den Leilighed, der, kort før Consumtionen ophørte, frembød sig til at udføre, for derved at vinde Godtgjørelsen. Dette er skeet, det kan ikke nytte, man nægter det, thi det kan bevises, men dette gjælder vistnok ikke Kjøbstæderne i Almindelighed, men kun de enkelte Speculanter, der sammenkjøbte Varerne, for derved at gjøre sig en Fordeel. Sagen har nemlig to Sider, og det vil ikke være let muligt for Thinget at have nogen sikker Mening om, hvilke Varer der vare destinationerede til Udsørsel forinden Forordningen udfom, og hvilke man saaledes har drevet denne Trafik med, men det er ganske rimeligt, at det er Hensynet til, at slige Udsørseler vitterlig skee, i Forbindelse med de Oplysninger, der under denne Sags Drøftelse ere fremkomne, saasom at Ministeren har gjort opmærksom paa, til hvilken Størrelse Godtgjørelsen er opløben i det sidste Aar, fremfor i de to nærmest foregaaende, der har foranlediget det andet Thing til at gjøre Forandring i den Paragraph, som her er Gjenstand for Dmtale. Hvorledes mulige Misbrug lod sig forebygge, skal jeg ikke i Diebliffet indlade mig paa, men jeg troer ikke, at Sagen er saa aldeles klar og reen, at man uden Betænkning kan indlade sig paa at gaae ind paa det Endringsforslag, som af Udvalget er bebudet, og jeg skal derfor henstille til Udvalget, i Tilfælde af, at det maatte finde disse Yttringer grundede, om det da ikke maatte være betænkt paa at udfinde en Vej, hvorpaa disse Misbrug kunde hæves. I saa

Fald skal jeg være meget tilbøielig til at gaae ind paa Endringsforslaget, thi jeg vil gjerne indrømme, at man gaaer vel vidt ved at antage Lovforslaget, som det foreligger, men paa den anden Side troer jeg ogsaa, at den provisoriske Lov havde en Mangel i saa Henseende; men der ligger maaffee Noget imellem, som kunde rammes, og det vil jeg anbefale til det ærede Udvalgs Opmærksomhed.

Finantsministeren: Jeg maa i denne Sag atter beklage, at Regjeringen her savner sin sagkyndige Repræsentant, og det saameget mere, som den modsatte Anskuelse af hans er erklæret saa klar, at den ærede Viceformand ikke blot ikke tvivlede paa dens Antagelse her i Thinget, men endog var vis paa, at Folkethinget vilde komme tilbage fra en Anskuelse, som slet ikke var begrundet, ligesom den ikke var motiveret. Det blev ligeledes yttret af den ærede Ordfører, at den ikke var begrundet paa en Erkjendelse af det Rette. Jeg maa formode, at denne Bestemmelse ikke i det andet Thing er indkommen i det Lovforslag, der foreligger, uden efter Conference med Finantsministeren. Denne har ogsaa tidligere protesteret imod, at han ved den provisoriske Lov skulde have forglemt en Bestemmelse, som han nu har bifaldet, idet han har anmodet mig om at anbefale den til Thinget. Men han havde vel ikke ventet en Benyttelse af den bestaaende Frihed i en saadan Udstrækning, som fandt Sted. Jeg skal tøyrigt dog tillade mig at udhøve de Argumenter i den ærede Viceformands Raisonnement, hvormed han næsten syntes mig at gjendrive sin egen formentlig saa klare Anskuelse. Han sagde, at der fandt Tilbagebetaling Sted af Told; og han spøiede ganske rigtigt til: „saadan Tilbagebetaling kan ved Loven ikke tilstaaes af Consumtionen, — det bliver for vidtloftigt“. Der synes mig er Pointen i Sagen.